

berettiget, have udgjort 1,037 Kr., og jeg skal føie til, at han altid har udført sin Tjeneste fortrinlig. Han var meget anset i sin Klasse. Nu er det en almindelig Routume, at naar der forlanges en saadan Understøttelse, hvor særlige Grunde tale derfor, til en ikke pensionsberettiget Mand, giver man ham Mindre, end Pensionen vilde have været. Da nu Pensionen, som sagt, vilde have været 1037 Kr., havde jeg foreslaaet 900 Kr., og jeg synes, at det er et ganske godt Afslag. Jeg tror, at det er et Afslag, som er rigeligt saa stort som det, der i Almindelighed gjøres ved saadanne Leiligheder. Rigsdagen nedsatte det imidlertid til 700 Kr. Nu maa det dog virkelig siges, at for en Mand, som har været i Officersstilling, og som gaar af, naar han er 70 Aar gammel, er 700 Kr. overmaade Lidt at leve af. Det er et Par Aar, siden dette blev vedtaget, og jeg foreslog da i Fjor det samme Tillæg som i Aar, men mit Forslag gik ikke igjennem, og nu har Udvalget ment, at det er nødvendigt at være konsekvent, og naturligvis, naar Udvalget vil være konsekvent, er der for mig ikke Noget at gjøre. Men jeg har dog ikke villet tilbageholde min Mening om, at Udvalget har været ualmindelig strengt ved denne Mand. — Jeg skal ikke udtale mig om de Vædringsforslag, som ere stillede af mig og tiltraadte af Udvalget. Jeg haaber, at de ville gaa igjennem. Saa er der Vædringsforslaget under Nr. 146, hvor der af mig er forlangt ligesom i tidligere Aar et personligt Tillæg til en Smedermester og 4 Guldmægtige, hvad Udvalget fraraader. I den Anledning vil jeg tillade mig at forhandle med Udvalget imellem 2den og 3die Behandling, om det dog ikke kan gaa ind paa en ringe Del af Tilskudet, nemlig 400 Kr. til Smedermesteren. Rigsdagen er nemlig efterhaanden i Erkjendelse af, at Haandværksmestrenes Lønning er ganske overordentlig ringe i Forhold til den vigtige Stilling, de have, gaaet ind paa at give de andre Mestre et personligt Tillæg. For en enkelt Mesters Vedkommende, Lønnermesteren, gif man endog op til et Tillæg af 800 Kr., saa det forekommer mig rimeligt, at man i alt Fald gif saa vidt i dette Tilfælde, som jeg har foreslaaet. Ved Om-talen af Vædringsforslaget under Nr. 147 tror jeg, at der gjorde sig en Misforstaaelse gjældende hos den ærede Ordfører, som om der her virkelig forlangtes 30 Mand flere ude paa Orlogsværftet. Det er ikke Tilfældet. Sagen er blot den, at disse 30 Befarne, som vi have paa Orlogsværftet, havde tidligere forrettet en Del af det sæd-

vanlige Arbeide paa Værftet, hvilket var et Spild af Kræfter, da disse Mennesker kunde bruges til noget Bedre end til dette Arbeide. De have ogsaa ved i Stedet for som tidligere at være indkassererede i Land paa Marinens Kaserne paa Kristianshavn at blive indkasserede paa den tidligere Fregat „Sjælland“ faaet en Del Stikarbeide, som nødvendigt maa foretages om Bord paa Skibet. Nu siger den ærede Ordfører, at jeg burde have gjort opmærksom paa, da Bevillingen til Kasereringen ombord søgtes, at dette vilde medføre, at der saa ikke kunde udføres saa meget Arbeide paa Orlogsværftet af disse Mænd, og det er ganske rigtigt, det burde jeg ogsaa have gjort, jeg indrømmer, at jeg ikke dengang tænkte, at Forandringen vilde medføre noget Sligt, naaget det ligger meget nær, at disse Foll maa anvendes til at holde Skibet i Orden, naar de ere komne ombord paa det. Det er imidlertid ikke alene dette, som hindrer deres Arbeide paa Værftet, men jeg har ment, at naar 30 befarne Mastrojer er alt det befarne Mandskab, man har paa Orlogsværftet i Vintermaanederne, er det nødvendigt at uddanne dem i Militærtjeneste, for at man kan bruge dem strax i Tilfælde af Mobilisering, og den Tjeneste, de navnlig ere udsætte til, er at kunne gaa om Bord i Torpedobaadene til Betjening af det mindre Artilleri, der findes der. Det er nemlig nu indrettet saaledes, at i Tilfælde af en pludselig Mobilisering, kunne alle vore Torpedobaade gaa ud samme Dag, som Ordren bliver givet, men det vil ikke kunne ske, naar disse 30 Mand ikke strax kunne tages til Torpedobaadene. Der ligger altsaa ganske andre Ting bagved end en lille Beskøftning paa et Par Tusind Kroner, og jeg vil derfor meget anbefale og fastholde Bevillingen, saa længe jeg kan, idet jeg mener, at den er en Nødvendighed.

Jeg kommer dernæst til Vædringsforslagene Nr. 148, 149, 150, 151, 152, 153 og 154, der alle angaa Udgifter til Værftet, det vil altsaa sige til Skibenes og Værftets Vedligeholdelse og til at holde Skibene i passende krigsberedt Stand, Der har Udvalget foreslaaet ligesom de foregaaende Aar, at vi gaa tilbage til de Udgifter, der bleve bevilgede for en Del Aar siden. Det er imidlertid umuligt, naar Flaaden skal holdes ordentlig vedlige og i ordentlig krigsberedt Stand. Jeg har gjort mig den yderste Uleilighed for at nedlægge, hvad der var muligt, paa det Forslag, der er kommet fra Orlogsværftet, men det har ikke været mig muligt at gaa det nærmere, end jeg har foreslaaet, naar ikke Flaadens Interesser usforparlig skal beforjømmes,